

Pregó de la Festa Major 2000.

La tradició fa política
amb ambulància

(aperitiu tragicomic sarcàstic burlesc a manera de lliçó d'imaginació i bon gust¹ en tres actes)

Acte I: La maquinista

(Jove, trempada, simpàtica, pintada... la pregonera oficial inicia el discurs des del centre de l'escenari. Darrere d'un faristol)

Il·lustríssim senyor alcalde, digníssimes autoritats, senyora regidora de Cultura, senyors regidors, torroellenques, torroellencs, amigues i amics:

En aquest capvespre calorós del mes d'agost, és per a mi una alegria, una joia i una immensa complaença poder-me dirigir a tots vosaltres des d'aquest indret centenari, davant aquestes nobles cases senyoriales i contemplant aquesta magnífica plaça porticada, que tantes tardes de glòria ha donat a la vostra mai prou valorada vila vella.

Si em trobo aquí, jo, una anònima dona del temps, ho he d'agrair al meu amic i company de les tasques de vidència meteorològica, en Tomàs Molina, que m'ha precedit. I sobretot a les magnífiques autoritats, que s'han dignat a convidar-me i gràcies al meritori esforç de les quals, al seu gratuït sacrifici i a la seva més alta abnegació, us trobeu en la situació que tots vosaltres sabeu i sens dubte us mereixeu.

Estem aquí per celebrar Sant Genís, excels patró de totes les torroellenques i tots els torroellencs presents i absents, i passar uns dies de sana alegria i bona companyia, per reconfortar el cos i l'esperit, amb aquesta munió d'actes treballats amb la més sàvia imaginació, encert, atractives suggerències i... amb més bona intenció que cap altra cosa.

Quan venia cap aquí amb el cotxe, i davant dels meus ulls apareixia la imatge fantàstica, imponent, majestuosa, viril i grandiosa del Montgrí, coronat amb aquesta magnífica mostra d'arquitectura medieval, única a tot el món cristià, enveja de tota l'Europa digital, que és el vostre castell, senyal incorruptible de la vostra perenne identitat, jo pensava com han de ser les dones i els homes als quals la divina providència ha concedit la immensa sort de viure en aquest racó de món privilegiat, sadollats d'una natura feréstega, curulls dels dons més preuats de la terra, rodejats de pedres mil·lenàries?

No m'equivocava, homes i dones del Montgrí, tal com he pogut comprovar en les poques hores que porto en la vostra hospitalària companyia: esteu orgullosos de la vostra descendència reial, us trobeu ancorats en la història més noble, però resteu oberts al progrés, a la modernitat i als nous vents de la globalització.

La vostra natura humana viu en perfecta harmonia amb els elements més volguts pel vostre ésser col·lectiu: aquest castell que fa patxoca per fora, però és totalment buit per dins; aquest riu que pel sud rodeja els vostres camps, convertit gràcies al progrés en una petita claveguera i que només desemboca a la Gola per una malifeta històrica; aquestes illes que cada dia s'enfonsen una mica més en el mar; aquestes muntanyes cada dia una mica més urbanitzades; aquestes pedres, sens dubte mil·lenàries, però cada dia una mica més corcades...

Acte II: La família unida!

(Les últimes paraules de la pregonera indignen un pare de família que es disposava a participar religiosament d'un acte festiu,

unitari i tradicional com és el sopar que dona inici a la nostra benvolguda Festa Major. Ell és torroellenc... Sí, però fa molts anys que viu a ciutat).

El pare: *(A mesura que es va exaltant, va pujant a sobre l'escenari).*

– Ep, ep, ep! Què passa aquí? Què és això? Això és el pregó de Festa Major? Escolti, vostè, que jo vinc de molt lluny! I no estic disposat a escoltar segons què en un dia tan assenyalat com el de la festa del nostre sant patró, Sant Genís. La Torroella que em va veure néixer i que m'acull cada any per la festa no es mereix aquest rotllo! I em veig obligat a demanar explicacions a l'organització... Perquè... a més de pesada, és maleducada! Qui coi és vostè?

Pregonera:

– Sóc la dona del temps! A mi m'han contractat perquè es veu que un dels pregons més lluïts dels últims temps és el que va fer en Tomàs Molina, el de la Tele3.

El pare:

– Però aquell com a mínim surt a la tele. A vostè no l'hi he vista mai!

Pregonera:

– No. És clar! Jo sóc la maquinista de la càmera de l'Estartit.

El pare:

– Vaja, o sigui que això dels retalls pressupostaris ha arribat fins al pregó de la festa. Però... i no tenia pensat parlar de la tradició cultural d'aquesta vila? De l'excel·lent nivell sardanístic que tenim, del nou museu privat al palau Solterra, del fantàstic edifici de can Quintana que serà orgull de tots els torroellencs? No pensava parlar de la mateixa Festa Major? Una festa unitària, on tots, petits i grans, junts i en família, podem anar a escoltar l'orquestra nostra per excel·lència? No tenia pensat parlar de les excel·lents vetllades musicals d'estiu? Aquest festival que s'ha fet històric i que ha assolit un prestigi arreu? Només esmentar el festival, al despatx ja tothom m'enveja.

Filla 1: *(Parla amb un llenguatge plenament xava –quasi xavacà– i segueix el mateix procés que el pare, enfilant-se a l'escenari).*

– Ala, papà! Però si tu no has anat mai a cap concert del Festival! Dignes-li a aquesta senyora que parli de la marxeta de l'Estartit, del Bronx, de les discoteques... N'hi ha una que es diu UP-6 que és *tope* guai!

El pare:

– No m'emprenyis, filla, que estem de Festa Major! Si vols *marxa* d'aquesta, ja tindràs les barraques aquest any!

Filla 1:

– Sí, però... ja em diràs... Si les fan tancar a les quatre! No, mira en un pregó jo parlaria de *l'insti* nou que fa allà dalt a la muntanya. Que, per cert, m'hi hauràs de portar amb cotxe perquè jo no penso caminar tant, eh?

Filla 2: *(Dolça, sensible, entre hippie i onegera, l'antítesi de l'anterior).*

– Va, va... deixeu-la fer a aquesta senyora, que a mi m'agradava molt. Segur que mentre treballa allà al Roca Maura, pot anar a passejar per la muntanya i collir floretes... Si està molt bé Torroella i la festa, amb una Comissió de Festes que treballa molt perquè nosaltres ens ho passem bé. Hi ha una sala molt antiga per anar a parlar amb els amics i jugar a cartes! Fan un Mercat del Món on pots trobar tots els col·lectius immigrants. Ai, pobrets, i que bonic que va ser tot plegat. Ai, mira, aquest any m'apuntaré a una ONG, oi papà? Que m'agradaria anar a Nicaragua i així et sortirà de gratis!

La mare: *(Aquesta és estrangera, amb un parlar anglofranceso-alemany i es va casar amb el pare després d'una festa loca dels setanta a l'Estartit. També puja a l'escenari. Per l'aspecte que presenta, diríem que put a alcohol).*

– Perrrrro.... Ramonet! No havíem vingut al prregó? Encarra no han parlat dels torrros? I de la sangria tan fantàstica que ens hem begut a l'Estartit? I aquell « *Sol y mar, verde pinar... Costa Brava... Catalana* » (bis tot cantant).

El pare:

– Lori! No m'acollonis, que ja saps que estem en una vila anti-
taurina!

La mare:

– Però si cada Festa Major en fan, de torros, aquí!

Filla 1:

– Apa, mama... Que allò són *vaquillas*!

La mare:

– Ah. I... no ens serviran sangrria, aquests joves tan macos? I
después anirem a ballar sevillanes al *tablao*. Això sí que és festa.
En saben molt aquí, a Torrelavella.

Filla 1:

– Mamà, que això està passat de moda! Les tendes, les tendes
són el millor de Torroella, amb aquest bon ambient entre tots els
comerciants i aquells vestits tan macos...

Filla 2:

– No, demaneu-li que parli de la fruita. D'aquells hortets de
pomes, préssecs i melons tan nets i endreçats. Sí, aquells on pots
aparcar el cotxe al costat i agafar el que vulguis sense pagar...
Que simpàtics els pagesos, oi?

L'avi: *(El que faltava! Aquest sí que és torroellenc de tota la vida
i sent les tradicions. S'enfila com els altres).*

– A veure, què coi dieu? Escolteu-me un moment. He vingut aquí
al sopar popular a menjar, a menjar bé, a menjar tot el que em
donin. Sabia que algú en diria alguna de grossa en el pregó.
Però ja està bé! Si una cosa és important d'aquesta vila és aquell
saber fer, aquella paciència impertorbable i aquelles tradicions
que a tots ens han identificat pels segles dels segles, amén.

Què passa a l'Ajuntament que encarreguen un pregó com
aquest? Com es pot profanar una plaça com aquesta, on l'any
1844 es va ballar la primera sardana llarga de la història? Què
pensarien els il·lustres germans Vallespí, el mestre Vicenç Bou, el
mestre Pere Rigau...?

Què passa amb l'autoritat? I la nostra aristocràcia? I els últims exemplars de la nostra casa comtal? –restaurant-hotel a la casa pairal– I la nostra història reial? I el rei Joan I el Caçador? I els nostres emprenedors empresaris? I les nostres indústries?

I els vint anys d'ajuntaments democràtics progressistes? I la santa Caterina miraculosa? I la sexcentenària Fira de Sant Andreu? I el mercat dels dilluns? I... I... I...

(Fins que li ve un patatús. Desesperació general, crits i corredisses...)

Pregonera:

– Seguro, seguro... Tenim seguro! Hem de trucar l'ambulància!

El pare:

– L'avi, l'avi, que li ve un atac...

Pregonera: *(Que ja ha agafat el mòbil)*

– Que hi vingui l'ambulància, ràpid, ràpid! Quina? Com que quina? Totes! Que hi vinguin totes!

La mare:

– Correu, hem de fer alguna cosa...

Filla 2:

– Cal portar-lo al CAP, ràpid!

Filla 1:

– No, al CAP no, directe a *Palmaos*!

Filla 2:

– A *Palamós*!

El pare:

– Què dius? A Girona de caps!

(Pel fons de la plaça es sent una sirena d'ambulància. No és altra que una jove amb un pirulu enganxat a l'esquena i una gran creu vermella al pit. També hi puja).

Socorrista 1:

– Aparteu-vos, deixeu lloc, aquest home ha de respirar...

La mare:

– Si us plau. Feu-li alguna cosa. S'ha de portar a l'hospital...

Socorrista 1:

– Ui, ui, ui! A poc a poc, que encara no he acabat el curset i jo demà plego, que entren els altres.

(Sona una segona sirena i apareix una altra ambulància com l'anterior, però amb la creu de color blau. Cap a dalt, també).

Filla 2:

– Mira, mira. Ara vénen els nous. Aquests sí que ens ho solucionaran!

Socorrista 2:

– A veure, teniu la documentació de l'accidentat?

El pare:

– Documentació? Documentació? Però que no veu que li ha vingut un atac de cor?

Socorrista 2:

– Un moment! *(Es treu el mòbil i truca)* A veure, unitat de Torroella, tinc un atac de cor... No, jo no, un vell!... Que com es diu?

Filla 1:

– El iaio, el iaio!

Pregonera:

– *Seguro...* tenim *seguro*!

Socorrista 2: *(Parlant amb la unitat central)*

– On voleu que el porti?... Que quan fa que m'espero? Res, si acabo d'arribar, dos minuts!... Sí... sí... que no corri? Que encara em queden divuit minuts? D'acord! M'espero.

El pare:

– Però... Què és això?

(Apareix una tercera ambulància, vestida amb un mono de color verd. Més malgirbada que cap de les anteriors, no porta ni pirul·lo i fa el soroll de sirena amb el tros de llavi que li queda lliure del caliquenyo. Pel fons també. Aquesta no té temps ni d'arribar a dalt).

Filla 1:

– I aquest pagès qui és?

Socorrista 3:

– Guaita! Sóc l'ambulància municipal. Com que no hi havia prou feina a la Brigada, em van fer encarregat de l'ambulància municipal. No per res... Perquè no torni a passar... *(assenyalant cap a l'Estartit)*.

(L'avi ja no pot més, s'aixeca i se'n va fent esses. Tothom al darrere seu).

Acte III: La metralla

(El pupurri més esparracat per dir tot allò que no cabria en un llibre de 500 planes i que, per "per por... de represàlies", només apuntem a manera de titulars).

MERCÈ²: *(És la tècnica de Joventut de l'Ajuntament. De veritat. Puja atabalada, ensopega amb l'últim escaló, comença molt nerviosa. Pretén refer la situació).*

– Ho sento, ho sento molt. Bé, bona nit... o el que sigui... Això és lleig. Deixeu-me que m'excusi en nom de l'Ajuntament per tot el que ha passat. I és que, com a tècnica de Joventut, avui m'hi estic jugant el coll! Suposo que molts sabeu que jo també sóc de La Carota... Però el que ha passat ha passat de la ratlla...

No patiu, però... La Carota és La Carota. Sí, som així. Però també sabem ser seriosos. Com vam ser seriosos amb la festa del vintè aniversari que vam celebrar la primavera passada,

com els dos anys que vam fer les sortides de Torroella Màgica, en les col·laboracions de Sant Joan, en la recollida de cartes dels reis...

I per demostrar la nostra serietat, hem preparat un pregó adient per a una diada assenyalada com Sant Genís. Un pregó fet entre tots i que tot seguit, si m'ho permeteu, us llegiré:

– Il·lustríssim senyor alcalde, digníssimes autoritats, senyora regidora de Cultura, senyors regidors, torroellenques i torroellencs, amigues i amics, TOTES I TOTS...

(No pot seguir perquè apareixen tots els actors pel darrere cridant indignats).

AIDA: – Ei, ei, ei... què passa aquí?
AGNÈS: – Però què diu aquesta?
ESTER: – Mercè, què fas? No eres dels nostres?
IRENE: – Com es nota que estàs *enxufada* a l'Ajuntament.
JORDI: – Que t'has canviat de bàndol!
NEUS: – Aquest pregó és de La Carota.
MARTA: – No veus que comences un pregó dels més rancis...
MARIONA: – ...i més vistos?

AGNÈS: – Deixa estar aquests paperots i canvia de rotllo, tia!
IRENE: – No, no, això no pot ser!
AIDA: – El pregó ha de ser un altre!
ABEL: – Jo el començo: Amics, coneguts i saludats!
JORDI: – Benvinguts i benvingudes a la Festa Major de, per ordre alfabètic...
MARTA: – L'Estartit,
NEUS: – Montgó,
AGNÈS: – L'Ovelleria,
MARIONA: – Sobretany...
ESTER: – ... i Torroella de Montgrí.
IRENE: – I els masos!

(Silenci. Es posen tots a primera fila de l'escena, un al costat de l'altre. Es calcen unes caretes blanques de mig rostre. Ritme frenètic. Ja ho dèiem... És la metralla).

- JORDI : – En aquest tombant de segle i de mil·lenni, una vegada més, torroellenques i torroellencs...
- AGNÈS : – I els altres, què ?
- JORDI : – ... ens trobem en un nou Sant Genís, per celebrar la Festa Major, la nostra. Una gran ocasió per rememorar la immensa riquesa i la vitalitat del nostre poble.
- MERCÈ : – Només ens cal mirar l'Ajuntament per veure que vivim en un oasi de progrés i llibertat.
- ESTER : – Qui mana?
- ABEL : – Els *progres*. Amb més de vint anys de solvència contrastada a la poltrona.
- MAR. : – Qui hi ha a dalt?
- AIDA : – El noi de la Cama, que amb la seva vocació assistencial ens ha enfilat fins al 2000, desoïnt cants de sirena barcelonins allunyats de la vila que tant estima.
- MARTA : – Qui més?
- MAR. : – El de la part més bella. Ja hi remenava fa vint anys i ara ha tornat per rentar-nos la cara a cops de Procolor.
- IRENE: – Sí, home, el del cinema.
- NEUS: – Un altre!
- MAR.: – En Barraquer.
- MERCÈ: – El de les barraques?
- AGNÈS: – No! El de la Festa.
- MARTA: – Fires i Festes!
- AIDA: – I la ràdio!
- ABEL: – Quina ràdio?
- MARTA/MARIONA: – Tira, tira...
- AGNÈS: – També n'hi ha de can Fanga. El que, venint de l'asfalt, ara ens arreglarà els espais verds i ens endreçarà la cacona.
- AIDA: – Vinga va!
- JORDI: – I el Colomí, que no aconsegueix fer enlairar el vol del seu Pla, perquè algú li vol tallar les ales.
- AGNÈS: – Què més?
- AIDA: – Ara els de l'Esquerda, amb el fuster de la barba que tragina la vara florida per fer anar recta la policia a cops d'aeròbic.

- MARTA: – Un ofici molt tradicional...
- MAR.: – I el sabater, què?
- MERCÈ: – El que fa més de cent anys que ens calça a tots?
- AGNÈS: – Diuen que el sabater sempre és el més mal calçat.
- JORDI: – Aquest és l'*hermaníssimu*.
- ESTER: – De qui?
- NEUS: – Del parlamentari.
- MARTA: – El dels "Estiuejants pel canvi".
- ABEL: – No fotem! Ciutadans... "pel càrrec".
- JORDI: – I no hi ha dones?
- ESTER: – En un Ajuntament de *progres* no hi podia faltar la quota femenina.
- MERCÈ: – Filòloga catalana, nòmada d'instituts, filla de nissaga sardanista i fins i tot mira què et diré que és la que cuida la nostra cultureta i els vailets.
- N/E: – Ah, VALE!
- ABEL: – No paris, no paris...
- N/E: – Ah, *vale*, ah, *vale*, ah, *vale*...
- ABEL: – No, home, no... Que encara en queden, vull dir!
- MERCÈ: – Sí, els que no manen!
- ESTER: – Vols dir que no?
- JORDI: – Però voldrien!
- IRENE: – Però no poden!
- ABEL: – Qui sap!
- MERCÈ: – Però ho tenen NEGRE!
- TOTS: – Negre, negre!
- NEUS: – Els que no són d'aquí?
- AIDA: – No, els que no volen ser-ho!
- AGNÈS: – Ah, els de l'Estartit!
- MARIO: – Sí, però també hi ha els que volen anar a dormir aviat.
- TOTS: – Rumors, rumors...
- TOTS: – Txxxxiiiiissssttt!

(Silenci. I continuem)

- JORDI: – Parlàvem de la vitalitat del nostre poble. Què més vital que els joves que ara *clauen* el punt... *punten* el clau... la clau que obre el punt...
- MERCÈ: – El Punt Klau.

N/E: - Ah, *vale!*
 MARTA: - I l'institut.
 IRENE: - A muntanya!
 MERCÈ: - Al costat dels *Hermanus!*
 NEUS: - Sobretot que no molestin el centre.
 AGNÈS: - Val més dòcils xaiets pasturant pel Montgrí...
 JORDI: - ...que no pas potencials guerrillers urbans.
 ESTER: - I quan siguem vells, què?
 MARTA: - Cap al Recer, a ballar!
 MERCÈ: - Que diu que fer-lo nou ha valgut tant!
 AIDA: - Quant?
 MERCÈ: - Tant!
 IRENE: - Tant com l'Ajuntament nou?
 ABEL: - Ep!, que hi ha l'alcalde.
 TOTS: - Prou, doncs.

(Parada)

JORDI: - I can Quintana?
 ESTER: - Això ve d'Europa.
 MERCÈ: - Però ens hem carregat el Banc Central.
 ABEL: - Aquest sí que era històric.
 TOTS: - SNIF!
 AGNÈS: - I què hi ficarem allà dins?
 ABEL: - Allò que deien en el pregó de la Ciutat *Putilla*.
 MARTA: - Què?
 JORDI: - La Ciutat Pubilla!
 IRENE: - Vols dir el pregó de la commemoració del 25è aniversari de la proclamació de Torroella com a Ciutat Pubilla de la Sardana, el 1975.
 ABEL: - Que va fer un escalenc!
 AGNÈS: - Esquenapelat!
 N/E: - Ah, *vale!*
 MARIO.: - Hi ficarem un museu de les músiques d'arreu del món.
 AIDA: - Totes?
 MARTA: - No, dona, no. Les nostres.
 MERCÈ: - Això vol dir la sardana?
 NEUS: - Sí, és clar...
 MARTA: - La dansa més bella de totes les danses que es fan i es desfan.

- ABEL: – Però aquesta no anava al Servei del Blat?
- JORDI : – *Ostí* tu, amb la sardana.
- MERCÈ: – Quina gana.
- IRENE: – I l'altra música?
- ESTER: – La del festival?
- MARIO.: – Quin festival?
- AGNÈS: – Sí, home, el que ha fet vint anys!
- MARTA: – Vint anys? Com *nusatrus*!
- AIDA: – Ah, el que ara és festival de músiques.
- JORDI: – Per què no pugen?
- TOTS : – Que vinguin, que vinguin!
- NEUS: – No, que són pocs...
- JORDI: – ... i el *capo* sempre és a l'Auditori.
- AGNÈS: – El del passeig de l'Església?
- ABEL: – No, encara no! Al de Barcelona.
- MERCÈ: – Els que sí que en saben són els *solidiaris*.
- MARTA: – Què dius! Per què?
- NEUS: – Sí, el mes de juny passat, demanaven una ambulància!
- ESTER: – Ah, és clar, per a Torroella i l'Estartit...
- IRENE: – No, home, no. Estem parlant dels *solidiaris*.
- AIDA: – Per a Nicaragua!
- AGNÈS: – I de tan lluny ha de venir?

(Respirem una mica)

- JORDI: – Qui toca ara?
- MARTA: – Sí, servidora!
- ABEL: – Ara... el CAP.
- MARIO.: – Quin cap?
- ABEL: – El cap on no hi cap cap cap com hi cap en aquest cap.
- MARTA: – Que graciós! El CAP, Centre d'Assistència Primària.
- N/E: – Ah, *vale*, cal metge!
- AGNÈS: – Ja ho trobarem!
- MARIO.: – Però no estem de festa major?
- ABEL: – El cap de l'oca!
- AIDA: – Meu!
- ESTER: – Jo, la cuixa!

MARTA: – Pit!
 NEUS: – Jo, l'ala!
 AGNÈS: – A mi no m'agrada l'oca.
 MARIO.: – A casa, escamarlans!
 IRENE: – *Pija!*
 JORDI: – El sopar, després! Ara parlem de la vitalitat de la nostra festa.
 ABEL: – Això! La vitalitat, amb la panxa plena jo la perdo tota.
 MERCÈ: – Sí, mira, aquí tenim els pescadors...
 ABEL: – De l'Escala, eh? Que no és *mocu de pavu*.
 TOTS: – "*Luego después...*" (cantant)
 AIDA: – I demà, què?
 AGNÈS: – Dona! Els *nostrus*... Per Sant Genís, Montgrins catacrins.
 MERCÈ : – Dissabte...
 JORDI : – Música dels pares...
 IRENE : – I discomòbil fins a la matinada.
 MARIO. : – I diumenge?
 ESTER : – Uns de fora. Diu que obren una *nova etapa* de festa...
 NEUS: – I dilluns *teiatru*.
 MARTA: – Amb La Carota? Podrien haver avisat, que no m'he estudiat el paper!
 AIDA : – Que no! Uns professionals, *teiatru* de veritat.
 N/E: – Ahhh, *vaaale*.
 MERCÈ: – I la Tralla?
 TOTS: – A la muralla!
 NEUS: – Cada dia!
 IRENE: – Però ves-hi aviat, no fos cas que tanquessin.

(*Silenci*)

NENES : – Senyores
 NENS : – Senyors
 NENS : – Amics
 NENES : – Amigues
 NEUS : – Autoritats
 NENES: – Totes
 NENS: – Tots

MARTA: – Escolta, que estem començant el quart pregó!
 AGNÈS: – No, dona, no! Que l'acabem!
 JORDI: – Balleu!
 ESTER: – Passeu-vos-ho molt bé!
 MERCÈ: – Gaudiu-ne!
 AIDA: – Estigueu amb família!
 ABEL: – No us empatxeu amb l'oca amb naps!
 IRENE: – Gaudiu d'uns dies de sana alegria,
 MARIO.: – Bona companyia...
 ABEL: – I oberts d'esperit!

 TOTS: – QUE COMENCI LA FESTA MAJOR DE TORROE-
 LLA DE MONTGRÍ!!!
 – BONA FESTA MAJOR A TOTHOM!!!

(Esverament general. Els papers es fan volar enlaire. Sona de fons la sardanova. Salutació final).

La Carota

Dramatis personae:

Pregonera: Marta Marquès
 El pare: Jordi Serrats
 Filla 1: Irene Déu
 Filla 2: Ester Feliu
 La mare: Aida Viñas
 L'avi: Abel Font
 Ambulància 1: Neus Feliu
 Ambulància 2: Mariona Coll
 Ambulància 3: Agnès Batllori
 Mercè: Mercè Font

Notes

- 1 Vegeu diari *El Punt*, dissabte 26/8/00.
- 2 A partir d'aquí els noms són els reals dels actors.